

Chương thứ 40

Di Hoa lâu . Toà lâu với những mái vòm cong vút tọa lạc bên một con kênh , được nối với khu thị tứ của trấn Triền Châu bằng một chiếc cầu kiều . Nước trong gương như một tấm gương đồng phản chiếu những cụm mây lơ lửng trôi trên nền trời xanh thẳm.

Bội Bội đứng bên cửa sổ dõi mắt nhìn xuống dòng kênh lặng lẽ chảy ngay dưới chân Di Hoa lâu . Khung cảnh ở đây đủ để nàng mơ mộng viễn vông . Bội Bội còn dõi những ý tưởng miên man của mình theo khung cảnh thơ mộng và hữu tình của Di Hoa lâu thì có người bước vào thư phòng nàng . Tiếng bước chân buộc Bội Bội phải cắt những ý tưởng đang trôi qua trong đầu mình để nhìn lại.

Bội Bội những tưởng đâu người bước vào thư phòng nàng là Mã Trân Châu , nhưng lại là một người khác hoàn toàn không quen không biết . Kẻ bước vào thư phòng của nàng là một trung phụ có bộ tạng núc na núc ních trông thật khó coi . Bộ tạng của trung phụ được gắn liền với chân diện to bè . Trái ngược với bộ dáng dư thừa đó, trung phụ rải những bước chân ngúng nguẩy, trông càng khó coi hơn.

Vừa chạm mặt với trung phụ, Bội Bội đã cau mày. Nàng nghĩ thầm : ? Mụ này hẳn là ăn uống không biết kiêng cử nên mới có bộ dáng thế này. Nữ nhân như mụ thật là khó coi?.

Trung phụ bước đến trước mặt Bội Bội. Mụ cất tiếng eo éo nghe thật là chói tai.

- Mã nương nương không đến rồi.

Bội Bội cau mày :

- Sao Mã tử tử lại không đến. Cô ấy hẹn Bội Bội ở đây mà.

Nàng chấp tay sau lưng, nghiêm giọng nói :

- Mã tử tử không đến thì hẳn Hoàng Thiếu Hoa huynh đến phải không ?

Trung phụ mỉm cười với Bội Bội rồi nói :

- Tào ma ma nói để quý cô nương hiểu, chẳng có ai đến Di Hoa Lâu cả.

Tào ma ma hất nhẹ vai vào người Bội Bội rồi nó tiếp :

- Quý cô nương đừng lo?Mã nương nương không đến lo cho quý cô nương thì để cho Tào ma ma lo cho quý cô nương .

Mụ vuốt má bội Bội:

- Chỉ cần quý cô nương nghe lời của Tào ma ma thì cái gì không có.

Mụ lườm bội Bội rồi thối lại ba bộ, ngấm nàng từ đầu đến chân. Ánh mắt soi mói của Tào ma ma khiến Bội Bội phải chau mày, đỏ mặt. nàng có cảm tưởng mình đang là một món hàng được tào thị chỉ định giá bằng mắt .

Bội Bội hất mặt.

- Sao Tào nương nhìn Bội Bội dữ vậy ? Bội Bội có phải là quái nhân , hay một món hàng để Tào nương nhìn như vậy.

Tào thị cười khẩy rồi nói:

- Hây? Tào ma ma ngắm nhìn quý cô nương để đoán xem nhan sắc của quý cô nương định được bao nhiêu ngân lượng đây mà.

Bội Bội cau mày :

- Tào nương nương nói vậy có ý gì?

- Bội Bội cô nương. Ma ma nói vậy mà nàng còn không hiểu à ?

Bội Bội lắc đầu.

- Bội Bội không hiểu.

Tào thị giận dỗi nói:

- Có thể mà cũng không hiểu? Bội Bội khờ quá? hây? để ma ma nói cho Bội Bội hiểu nhé.

Bội Bội gật đầu.

Tào thị nắm tay Bội Bội kéo đến tràng kỷ, ấn nàng ngồi xuống.

- Ngồi xuống đây? Ngồi xuống đây rồi ma ma giải thích cho Bội Bội biết trong Di Hoa lâu, sắp tới Bội Bội phải làm gì.

Nàng miễn cưỡng ngồi xuống tràng kỷ. Nhìn Tào thị, Bội Bội nói:

- Tào ma ma? sắp tới Bội Bội phải làm gì để gặp được Hoàng Thiếu Hoa huynh?

Tào thị giả lả cười. Hai cánh mũi của mụ chúm chím, cười chẳng ra cười, làm duyên chẳng ra làm duyên. Trông mặt mụ chẳng khác nào một mụ hề trong những đoàn hát tuồng.

Mụ ngồi xuống bên Bội Bội , nhỏ nhẹ nói :

- Bội Bội biết mình là một trang tiểu thư có sắc đẹp hơn người không ?

Bội Bội gật đầu.

- Bội Bội biết chứ.

Tào thị gật đầu.

- Biết thế thì tốt. Không phải nữ nhân nào cũng có được nhan sắc như Bội Bội đâu. Nên khi đã được trời ban cho nhan sắc thì phải biết tận dụng nhan sắc đó. Biết tận dụng nhan sắc, Bội Bội sẽ chẳng thiếu một thứ gì trên đời này cả.

Mụ vuốt vai Bội Bội.

- Ma ma đã chọn cho Bội Bội một bộ xiêm y đẹp nhất trấn Triển Châu này đó.

Mụ nói rồi quay ra cửa nói:

- Đưa y phục của Bội Bội tiểu thư vào đây.

Một ả a hoàn bụng mâm bạc trên có bộ y phục trắng toát bước vào. ả thành kính dâng mâm bạc có bộ bạch y đính hạt cườm một cách kính cẩn trao cho Tào thị.

Tào thị đỡ Bội Bội đứng lên, rồi cầm bộ bạch y ướm lên người nàng . Mụ reo lên:

- Đẹp lắm? Đẹp lắm, chẳng khác nào tiên nữ trên thượng giới không một giai nhân nào có thể bì kịp.

Mụ đặt bộ bạch y lên mâm bàn rồi bảo à a hoàn đưa đến sau bức bình phong. À a hoàn quay trở ra, Tào thị khoát tay:

- Cho người lui.

Chờ à a hoàn ra khỏi thư phòng, Tào thị mới nhìn lại Bội Bội nói tiếp:

- Bội Bội? Ma ma nói đến đâu rồi nhỉ ?

Bội Bội nhìn Tào ma ma. Bộ mặt đầy đà núc ních của mụ đập vào mắt nàng. Bất giác Bội Bội cảm thấy không có chút thiện cảm gì với Tào ma ma.

Bội Bội buột miệng hỏi:

- Tào ma ma? Mã tử tử đi đâu lâu quá không quay lại?

Tào ma ma lắc đầu.

- Hê? Bội Bội giờ đã là người của Di Hoa Lâu rồi? Quân Mã nương nương đi. Giờ chỉ có Tào ma ma với Bội Bội thôi. Ma ma sẽ chỉ bảo cho Bội Bội biết cách nuôi sống mình. Thậm chí còn kiếm được nhiều kim ngân nữa.

Bội Bội lắc đầu nói :

- Bội Bội đâu cần ngân lượng, mà chỉ muốn gặp Hoàng Thiếu Hoa huynh.

Tào ma ma gượng cười nói :

- Chuyện đó chẳng khó khăn gì. Bội Bội muốn gặp Hoàng thiếu Hoa hay hoàng phủ hoa gì cũng có cả. Không chỉ một Hoàng Thiếu Hoa mà có cả trăm Hoàng Thiếu Hoa quì dưới chân Bội Bội.

Bội Bội cau mày .

- Tào ma ma nói vậy có ý gì?

Tào thị giả lả cười.

- Ma ma đã nói với Bội Bội rồi đó. Chỉ cần Bội Bội biết tận dụng nhan sắc của mình tất sẽ có trăm gã Hoàng Thiếu Hoa quì dưới chân Bội Bội.

- Bội Bội không hiểu ý của ma ma.

Tào thị tròn mắt nhìn nàng giả lả nói :

- Đến bây giờ mà Bội Bội vẫn chưa hiểu à? Hây? Bội Bội khờ quá. Lúc này đang có một vị vương tôn công tử đang chờ Bội Bội, thế mà nàng còn bắt tào ma ma đứng đây giải thích nữa. thật là mất thời gian nhưng chẳng được lợi ích gì.

- Ma ma hãy nói rõ cho Bội Bội biết ?. Thật ra Bội Bội phải làm gì.

- Thì Bội Bội thấy người của Di Hoa lâu làm thế nào thì cứ theo thế mà làm. Làm theo tất Bội Bội sẽ được tất cả thôi.

Bội Bội nhíu mày gắt gỏng hỏi:

- Bội Bội đâu thấy người của Di Hoa lâu làm gì đâu.

- Tào ma ma nói rõ thế mà Bội Bội còn chưa hiểu. Bội Bội không biết Di Hoa lâu là chốn nào à?

- Di Hoa lâu của ma ma là một toà lâu rất đẹp. Rất đẹp nữa.

Nàng chỉ về phía cửa sổ.

- Bội Bội thích đứng bên cửa sổ của Di Hoa lâu ngắm nhìn những dòng kênh lặng lẽ chảy phía dưới. Khung cảnh ở đây thật là thơ mộng?.

Tào thị khoát tay ngăn không cho Bội Bội nói hết ý của mình.

- Hay? ma ma không có ý nói như vậy đâu? Ma ma muốn Bội Bội biết Di Hoa lâu là chốn nào thôi. Chứ phong cảnh hữu tình thì Tào ma ma đã biết từ lâu rồi.

- Thế ma ma muốn nói gì với Bội Bội?

Thở hắt ra một tiếng. Tào thị lắc đầu như thể chán nản trước những câu nói của Bội Bội. Mụ thở dài một lần nữa rồi nói:

- Thôi được rồi? Để ma ma nói rõ cho Bội Bội biết vậy. Không nói huých tét thì chẳng bao giờ Bội Bội biết mình phải làm gì. Cũng chẳng bao giờ Bội Bội nhận ra chỗ đứng của mình trong Di Hoa lâu.

Mụ bước đến choàng tay qua vai Bội Bội, rồi ghé miệng vào tai nàng thủ thi. Chẳng biết Tào ma ma nói gì mà sắc diện của Cao Bội Bội càng lúc càng đỏ rần.

Tào ma ma nói xong, giả lả cười nói :

- Bội Bội hiểu ra rồi chứ?

Bội Bội nhìn lại Tào ma ma. Nàng nhìn chăm chăm vào mặt Tào ma ma khiến cho ma ma phải cau mày.

Tào ma ma nói:

- Bội Bội sao nhìn ma ma dữ vậy ?

Bội Bội gắt gỏng nói:

- Mụ nghĩ Cao Bội Bội là ai mà bắt ta phải làm kỹ nữ bán thân nuôi miệng? Bội Bội nói dứt câu như thể không dần được cơn phẫn nộ đang sục sôi trong huyết quản nàng. Bất thành linh, nàng giơ thẳng tay tát vào mặt Tào thị.

- Bốp?

Nhận một cái tát của Bội Bội, Tào thị rú lên.

- ?i?

Tiếng rú của Tào thị còn đọng trên hai cánh môi thì nhận tiếp cái tát thứ hai của Bội Bội vào má bên kia.

- Bốp?

- ?i?

Tào thị lão đảo, té huých xuống sàn gạch. Bội Bội nhìn mặt Tào thị gay gắt nói:

- Bội Bội nói cho Tào ma ma biết? Bội Bội là đương kim tiểu thư của Cao huyện lệnh chứ không như mụ tưởng.

Nàng hừ nhặt một tiếng rồi nói tiếp

- Nếu ở huyện Thành Chương thì Bội Bội không để cho mụ yên đâu vì cái tội dám coi thường bội Bội.

Tào thị chỗi tay đứng lên tru tréo nói:

- Nha đầu? người dám đánh Tào ma ma? Người dám đánh Tào thị. Người đâu? người đâu?

Bội Bội khoanh tay trước ngực nhìn Tào thị, hất mặt nói:

- Ai dám động đến Cao tiểu thư nào?

Hai gã đại lực từ ngoài cửa xông xộc bước vào. Tào thị chỉ Bội Bội.

- Ắ dám đánh Tào ma ma ? Bắt ả lại.

Ha gã đại lực xông đến Bội Bội. Nàng hốt hoảng thụt lùi, vừa thôi bộ, Bội Bội vừa khoát tay.

- Hê? đứng lại.

Mặc cho nàng quát, hai gã kia vẫn cứ xông xộc bước về phía nàng.

Bội Bội luống cuống nói:

- Hai người dám đụng đến Cao tiểu thư thì Cao huyện lệnh không tha cho hai người đâu? Phụ thân của Cao Bội Bội sẽ dẫn giải hai người đến nha môn đánh cho trăm hèo, thịt nát xương tan đó. Đứng lại.

Mặc cho nàng nói hai gã đại lực vẫn nhảy xổ đến. Người bên trái kẻ bên phải ghìim nàng xuống. Bội Bội giãy nảy thét lên:

- Các người muốn gì? Các người muốn gì? Bội Bội sẽ về bẩm báo với phụ thân trừng trị các người và luôn cả mẹ Tào thị ma ma kia nữa? Các người dám bức hiếp Cao tiểu thư.

Nàng vừa nói vừa vung vẩy nhưng không làm sao thoát được tay hai gã đại lực của Di Hoa lầu.

Tào thị nói bằng giọng gắt gỏng:

- Lão tam, lão tứ? đưa ả đến đây.

Hai gã đại lực lão tam và lão tứ xốc nách Bội Bội kéo đến trước mặt Tào thị.

Mụ nhìn nàng bằng ánh mắt hậm hực. Tào thị rít giọng nói:

- Nha đầu? Người dám đánh Tào ma ma a?

Bội Bội nhìn mụ gạt ngang:

- Không đánh mẹ sao được, tại vì mẹ nói bậy. Mẹ muốn Bội Bội làm kỹ nữ bán thân nuôi miệng. Chính vì thế mà Bội Bội mới tát mẹ chứ.

Mặt Tào thị lộ rõ những nét bất nhân và cay cú. Mụ gằn giọng nói:

- Nha đầu? Người không muốn cũng không được đâu. Người đã bị Mã nương bán vào Di Hoa lầu rồi. Người biết chứ. Di Hoa lầu đâu phải chỗ để cho nha đầu đứng ngắm cảnh bên cửa sổ. Gần con trăng nay, người biết Tào ma ma đã hầu hạ người như thế nào rồi chứ. Thế mà khi ma ma nói cho người biết? người phải làm gì để đền đáp lại công ơn của Tào ma ma những ngày qua đã lo lắng cho người, thì lại bị người tát tai. Nha đầu dám tát tai Tào ma ma , đến lượt Tào ma ma tát lại người.

Lời còn đọng trên hai cánh môi, Tào thị vung tay tát thẳng vào má Bội Bội.

- Bốp.

Nhận trọn một cái tát cẫu Tào thị, mặt Bội Bội nổ đom đóm. Má phải của nàng hằn rõ năm ngón chỉ to bè của Tào ma ma, Bội Bội tức quá rống lên.

- Mụ đánh Bội Bội? Mụ dám đánh Cao Bội Bội tiểu thư ái nữ của huyện lệnh Thành Chương. Mụ dám đánh ta?

Tào thị gằn giọng nói:

- Ai bảo Tào ma ma không dám đánh nào. Nha đầu nên nhớ đây là Trần Triển Châu chứ không phải huyện Thành Chương của phụ thân ngươi. Ở đây Tào ma ma là chủ chứ không phải là huyện lệnh nơi chốn hoang sơn cùng cốc nhé. Không ai cứu được nha đầu đâu, nếu như nha đầu không nghe lời của ma ma.

Mụ nói dứt câu thẳng tay tát vào má bên kia của Bội Bội.

- Bốp?

Nhận một lúc hai cái tát, đầu Bội Bội phát ra những âm thanh u u, mắt thì tối sầm.

Nàng rít giọng thét lên.

- Mụ lại đánh Bội Bội nữa?

- Có gì mà Tào ma ma không dám trừng trị thói hỗn láo của ngươi đối với Tào ma ma.

Mụ thở hắt ra một tiếng, gằn giọng nói với lão tam và lão tứ.

- Căng ả nha đầu này ra.

Mệnh lệnh của Tào thị được lão tam và lão tứ thực hiện ngay chẳng một chút thắc mắc hay thương cảm cho Bội Bội. Hai gã ấn Bội Bội quì xuống, căng tay nàng trước mặt Tào thị.

Bội Bội biến sắc hốt hoảng.

- Tào thị? Mụ định làm gì Bội Bội?

Tào thị cười khẩy, rồi nói:

- Dạy cho nha đầu biết thế nào là phận kỹ nữ trong Di Hoa lâu để ngươi nhớ. Nhớ giữ đúng phận mình. Nhớ đừng đừng bao giờ tái phạm nữa để nhận sự trừng phạt của Tào ma ma.

Bội Bội gắt gỏng nói:

- Bội Bội làm gì mà mụ dạy? Mụ đừng quên bội bội là đương kim tiểu thư của huyện lệnh Thành Chương đó.

- Ngay cả lão huyện lệnh Thành Chương phụ thân của nha đầu đến đây cũng chẳng làm gì được Tào thị này đâu?

Mụ chìa tay đến lão tam.

- Đưa roi đây.

Lão tam lòn tay ra sau lưng rút ngọn roi da trao vào tay Tào thị

Bội Bội hồi hộp nói:

- Tào ma ma dám đánh Bội Bội thật à?

- Không đánh ngươi, thì ngươi đâu biết tuân lệnh Tào ma ma này. Tất cả những con ngựa chứng đều phải được trị bằng roi vọt cả. Có như vậy chúng mới thuần phục và dễ sai bảo.

Bội Bội bật khóc. Nàng lắc đầu:

- Đừng đánh Bội Bội? Thế nào Mã tử tử cũng đến đây mà.

- Nha đầu quên Mã nương đi.

Lời vừa dứt thì Tào thị vung roi quát tới tấp vào người Bội Bội. Những nhát roi cứa mổ không ngừng quát xuống lưng nàng, tuyệt nhiên không chạm đến mặt và phía trước. Bội Bội rú lên thảm thiết khi phải nhận những nhát roi tàn nhẫn của Tào thị.

Trong nàng dội lên ngọn lửa uất hận nhưng chẳng biết phải làm gì ngoài cảnh chịu đựng. Nàng thét cho đến khi chẳng còn thét nổi nữa mà ngắt xiu. Đến lúc đó Tào thị mới ngưng tay.

Lão tứ buông tay Bội Bội, lấy nước tát vào mặt nàng. Bội Bội tỉnh lại. Chân diện núc na núc ních của Tào ma ma đập vào mắt nàng. Bất giác Bội Bội rùng mình.

Nhớ lại trận đòn vừa mới nhận lãnh từ tay Tào thị, Bội Bội rung mình.

Toàn thân nàng gai lạnh, buốt nhói. Sau lưng nàng là cảm giác rất bồng.

Nàng sức nhớ đến Hoàng thiếu Hoa mà rên rỉ nghĩ thầm: ?Thiếu Hoa, huynh có biết vì huynh mà Bội Bội phải ra nông nỗi này không? Huynh biết không?.

Ý niệm đó trôi qua, hai hàng lệ trào ra khoé mắt nàng. Bội Bội nấc nghẹn một tiếng.

Tào thị hừ nhạt nhìn bội bội nói:

- Nha đầu? Ngươi còn dám hỗn láo với Tào ma ma không?

Nàng cúi gầm mặt không đáp lời Tào thị. Tào thị nheo mày, nâng cằm nàng:

- Nha đầu không trả lời Tào ma ma à?

Bội Bội nấc nghẹn nói:

- Bội bội không dám làm càn với Tào ma ma.

Nghe nàng thốt câu này, Tào thị bật ra tràng tiếu ngạo khàn khàn. Khi mặt cười hai gò má cứ như nhảy múa trong mắt Bội Bội. Nàng nhìn Tào thị chỉ muốn tát tai mặt nhưng khôn nổi lại chẳng làm gì được, ngoại trừ sự chịu đựng để mặt hành hạ mình. Nàng nhìn Tào thị bằng ánh mắt khe khát nghĩ thầm: ?Nếu ở huyện Thành Chương, bốn cô nương không để yên cho mặt đâu?.

Ý nghĩ ấy còn đọng trong đầu nàng thì Tào thị bất ngờ nhìn xuống. Vô tình hai người đôi nhãn với nhau. Đôi chân mày Tào thị nhíu lại.

- Nha đầu? Ngươi hận Tào ma ma lắm à?

Bội Bội toan gạt đầu nhưng rồi sức nhớ đến trận mưa roi vừa rồi mà cúi gầm mặt xuống. Tào thị cười khẩy rồi nói:

- Bội Bội? ngươi có hận Tào ma ma thì cũng phải làm kỹ nữ cho Tào ma ma để ta lấy lại số ngân lượng đã hậu đãi ngươi trong những ngày ngươi lưu lạc trong Di Hoa lâu.

Bội Bội ngẩng lên nói:

- Ma ma? Những ngày Bội Bội lưu lại đây tốn hết bao nhiêu ngân lượng? Ma ma cứ nói rồi cho người về huyện Thành Chương báo với gia phụ, người sẽ trả lại cho ma ma.

- Cũng hay đó. Nếu như ngay từ đầu nha đầu biết nhún nhường như vậy thì ma ma đã cứu xét cho người. Nhưng bây giờ thì quá muộn rồi. Ma ma sẽ không tốn thời gian và tôn người để lấy chút bạc vụn của huyện lệnh Thành Chương, mà muốn người phải bán thân đem ngân lượng cho Tào ma ma.

Bội Bội bật khóc.

- Sao ma ma ác với bội Bội như vậy. Ma ma sợ gia phụ không trao ngân lượng cho người à?

- Ô? Chỉ cần nha đầu có đủ mười vạn lạng bạc, Tào ma ma sẽ thả nha đầu. Bội Bội há hốc miệng.

- Mười vạn lạng bạc? Bội Bội ở đây chưa được bao nhiêu lâu, quá lắm cũng chỉ đáng mười lạng? Thế mà ma ma đòi những mười vạn lạng bạc. Bá tính huyện Thành Chương có góp hết để cứu Bội Bội cũng không đủ đâu? Mụ? Nàng bỏ lưng câu nói giữa chừng, khi vừa thốt ra tiếng mụ thì Tào ma ma trừng mắt nhìn nàng.

Bội Bội cúi mặt nhìn xuống. Tào ma ma đay nghiến nói:

- Đúng mười vạn lạng, không thiếu một đồng nào, ma ma sẽ cho người được rời Di Hoa lâu. Còn bây giờ thì nha đầu phải tiếp khách cho ma ma.

Mụ cười mỉa nhìn nàng. Bội Bội lắc đầu, nắc nhen nói:

- Ma ma, Bội Bội không làm được đâu? Bội Bội không thể tiếp khách theo ý của ma ma được.

- Người dám cãi lệnh Tào ma ma sao?

Vừa nói Tào ma ma vừa vung tay roi, Bội Bội co rúc người lại gào lên.

- Đừng đánh nữa, Bội Bội biết rồi.

- Biết thì người chịu tiếp khách chứ.

Bội Bội nhìn lên lắc đầu.

- Ma ma? ma ma có thể cho người về Thành Chương huyện bẩm báo với gia phụ để người tìm đủ số ngân lượng đó chuộc Bội Bội.

- Bội Bội không muốn làm kỹ nữ đâu.

- Tại sao người không muốn?

Nàng cúi gằm mặt xuống.

Tào thị gằn giọng nói:

- Không muốn cũng không được.

Mụ hất mặt nói với lão tam và lão tứ.

- Đưa ả xuống hầm chuột.

Bội Bội biến sắc ngẩng lên:

- Ma ma?

Tào thị lạnh lùng nói:

- Khi nào nha đầu chọn tiếp khách thì gọi Tào ma ma.
Mụ hát mặt.

Lão tam và lão tứ xóc nách Bội Bội lôi xềnh xệch ra khỏi thư phòng. Nàng chỏi chân ghì lại nhưng không làm sao ngăn được hai gã đại lực Di Hoa lầu lôi nàng đi. Lão tam và lão tứ xóc nách Bội Bội đưa đến một gian phòng âm thấp, tối om. Chúng đẩy Bội Bội vào, rồi đóng sập cửa lại.

Bóng tối bao trùm lấy Bội Bội. Nàng nghe rõ những tiếng động rầm rập chung quanh mình. Cùng với những tiếng động đó là những âm thanh chút chít rộn lên. Bội Bội cảm nhận mình đang hoá thân thành miếng mồi ngon cho lũ chuột hôi hám trong gian phòng âm thấp này.

Nàng bật khóc, rồi co rút người lại.

Một con chuột cắn vào mũi hài nàng. Bội Bội rú lên.

- Cứu tôi với? cứu tôi với.

Chẳng ai đáp lại lời kêu cứu của nàng, ngoại trừ lũ chuột chạy rầm rập như một bọn loạn quân. Thậm chí có con lao cả vào người Bội Bội.

Nàng gần như hồn siêu phách lạc, chẳng còn biết gì nữa mà dậm chân vung tay, gào lên:

- Phụ thân? Hoàng Thiếu Hoa huynh? cứu Bội Bội với? Bội Bội sợ quá. Mặc cho Bội Bội kêu cứu đến khan cả tiếng nhưng chẳng một ai đoái hoài đến những tiếng kêu cứu của nàng. tất cả tạo nên một sự khủng bố ngay trong tâm não Bội Bội. Nàng chỉ muốn chết nhưng chết cũng không được. Bội Bội khóc rống lên, đập tay vào cửa. Cuối cùng thì như thể kiệt sức chẳng còn giữ được thân mình. Hai chân nàng từ từ khụy xuống nhưng vẫn đập tay vào cửa mật thất với tất cả nỗi tuyệt vọng ê chề.

Nàng thều thào nói:

- Tào ma ma? Bội Bội chịu? Bội Bội chịu nghe theo lời Tào ma ma? Thả Bội Bội ra đi? Thả Bội Bội ra đi.

Hết chương 40